

A Fővárosi Ítéletábla a Dr. Kun Sarolta Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Bien Vivien jogtanácsos által képviselt **Pénzügyminisztérium** (1051 Budapest, József Nádor tér 2-4., levelezési cím: 1139 Budapest, Váci út 81-83.) alperes elleni elállás jogellenességének megállapítása iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2018. május 9. napján kelt 17.P.23.791/2017/22. számú ítélete ellen a felperes 23. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 150.000 (százötvenezer) Ft perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a felperes a GOP-2.1.1-11/A-2012-0149 és a GOP-2.1.11/A-2012-0748 azonosító számú szerződések rendelkezéseit nem szegte meg, amelyre figyelemmel az alperes elállási jognyilatkozatai jogellenesek, így a felperessel szemben hatálytalanok, erre tekintettel a szerződés a felek között továbbra is fennáll. Másodlagosan annak megállapítását kérte ezen szerződések vonatkozásában, hogy a fennálló szabálytalanságok nem olyan súlyúak, amelyek az elállás alapjául szolgálhatnak. Erre tekintettel az alperes elállási jognyilatkozatai jogellenesek és a felperessel szemben hatálytalanok, erre figyelemmel a szerződések a felek között továbbra is fennállnak. Kérte továbbá az alperes perköltségben marasztalását.

A felperes keresete jogalapjaként „a 2007-2013 programozási időszakban az Európai Regionális Fejlesztési Alapból, az Európai Szociális Alapból és a Kohéziós Alapból származó támogatások felhasználásának rendjéről” szóló 4/2011. (I.28.) Korm. rendelet (Rendelet) 90. § (3) és (4) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint a megállapítási keresetnek a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 123. §-ában foglalt feltételei fennállnak. A felek között polgári jogi jogviszony jött létre, az abból eredő jogvita elbírálása a polgári ügyekben eljáró bíróság feladata. Erdemben arra hivatkozott, hogy a projektek megvalósítása során szabálytalanságot nem követett el, így az elállási jognyilatkozatok nem jogszerűek, azok a támogatási szerződések felbontására nem alkalmasak.

A GOP-2.1.1-11/A-2012-0149 azonosító számú támogatási szerződéstől történő elállás kapcsán arra utalt, hogy a pályázatában fejlesztendő tevékenységként a TEÁOR '08 „86.90 - Egyéb humán-egészségügyi ellátás” tevékenységet jelölt meg, amelyhez engedéllyel nem kellett rendelkeznie. A megjelölt tevékenységi kör ugyanis az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) 3. § c) pontja szerinti egészségügyi ellátás és nem az Eütv. 3. § e) pontja szerinti egészségügyi szolgáltatás. Utalt arra is, hogy önmagában az a körülmény, hogy a tevékenységi kör bejelentését a felperes elmulasztotta, nem jelenti azt, hogy a támogatási szerződésben vállalt kötelezettségeit megszegte. A pályázatban megjelölt egészségügyi ellátás bárhol gyakorolható, ahhoz külön rendelő létesítése nem

szükséges. A fenntartási időszak jelentős részében a bejelentett telephelyén használta az eszközöket, amit a lefolytatott alperesi ellenőrzések is rögzítettek. A későbbiekben egy együttműködési megállapodásokon keresztül a régióon belül hasznosította a beszerzett berendezéseket, a gépek a felperes használatából nem kerültek ki. Mindezek alapján a projekt teljes körűen megvalósult, azt a fenntartási időn belül szabályszerűen működtette, a létszámtartási és árbevétel növelési vállalásait teljesítette, az elállásra okot adó szerződésszegést nem követett el.

A GOP-2.1.11/A-2012-0748 azonosító számú támogatói okirat visszavonása tekintetében arra hivatkozott, hogy az előzőekben kifejtettek szerint a pályázatban megjelölt tevékenység nem minősül engedélyköteles egészségügyi szolgáltatásnak és az bárhol végezhető, így nem kellett az eszköz beszerzéséhez engedélyt beszereznie és rendelőt üzemeltetnie. Ezen szerződést sem szegte meg, így az alperes elállásra nem volt jogosult.

A másodlagos keresete körében arra hivatkozott, hogy a felperest legfeljebb abban terheli felelősség, hogy a tevékenységi kör bejelentését a NAV és a Cégbíróóság felé elmulasztotta, továbbá a székhelytől eltérő felhasználást az alperes részére nem jelezte. Ugyanakkor a beszerzett eszközök mobil eszközök, tárolásuk a megvalósítási helyszínen történt. Az elkövetett szabálytalanságok pedig nem olyan súlyúak, amelyek az elállás alkalmazását indokolnák a Rendelet 90. § (3) bekezdés b) pontja alapján. Elegendő lett volna az alperes részéről, ha felhívja a felperest a szerződésszerű magatartásra és a felhívás eredménytelensége esetén él az elállással, mint ahogyan azt az ÁSZF 7.2.2.c) pont is megköveteli.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Kifejtette, hogy a Rendelet 81. § (3) bekezdése és 99. § (4) bekezdése szerint a jogerős szabálytalansági döntéssel szemben további jogorvoslati lehetőség nincs. Az elállási jog gyakorlására és a támogatói okirat visszavonására azért került sor, mert a szabálytalansági eljárások során a projektek szabálytalannak minősültek, mivel a felperes több szerződésszegést követett el. Mindezek alapján a bíróság nem jogosult a keresetben kérték megállapítására, mivel ezzel a támogató alperes által hozott szabálytalansági döntést vizsgálná felül. Erre viszont a polgári ügyben eljáró bíróságnak a Rendelet 94. § (1) és 97. § (1) bekezdése alapján nincs hatásköre. Az elállás és a támogatói okirat visszavonása nem állami hatósági döntések, így a jogorvoslathoz való jog korlátozható, e korlátozást tartalmazza a Rendelet 99. § (4) bekezdése.

Amennyiben ezt az álláspontját a bíróság nem osztaná, másodlagosan arra hivatkozott, hogy a szabálytalanság megvalósult, így a kereset érdemben is alaptalan. A GOP-2.1.11/A-2012-0149 azonosító számú projekttel kapcsolatosan kifejtette, hogy az „egyéb humán-egészségügyi ellátás” nem azonosítható az Eütv. 3. § c) pontjában található egészségügyi ellátás fogalmával. A projekt keretében beszerzett eszközök funkciójukat tekintve az Eütv. 3. § h) pontja szerinti orvostechnikai eszközöknek minősülnek. A projekt keretében fejlesztendő tevékenység ezért az Eütv. szerinti egészségügyi szolgáltatás fogalmába sorolható, így működési engedélyhez kötött. A felperes a támogatási szerződés 3.4. pontjában foglaltak szerint azt vállalta, hogy a projektet **cím1** alatti megvalósítási helyszínen valósítja meg, és azt a fenntartási időszak alatt ugyanitt fogja fenntartani és üzemeltetni. Ezzel szemben nem nyújtott be sem a megvalósítási helyszín megváltoztatására, sem módosítására irányuló kérelmet, holott azt a támogatás feltételeiben történő változást követő 30 napon belül köteles lett volna bejelenteni az ÁSZF 1.8. pontja alapján. Az eszközöket az együttműködő partnerek használatába adta annak ellenére, hogy az Útmutató C.8.3. pontja alapján erre vonatkozó engedéllyel az alperes részéről nem rendelkezett. A megvalósítási helyszín nem volt alkalmas a projektekben célzott fejlesztendő tevékenység végzésére, a fizioterápiás eszközök működtetésére és fenntartására.

A GOP-2.1.11/A-2012-0748 azonosító számú projekt tekintetében a projekt adatlapon a felperes a

TEÁOR '08 „86.90 - Egyéb humán-egészségügyi ellátás” ellátás kategóriát tüntetett föl, és azt nyilatkozta, hogy egészségügyi szolgáltatást is szeretne nyújtani. A fentiekre tekintettel a beszerzett eszköz - funkciója szerint - az Eütv. 3. § h) pontja szerinti orvostechikai eszköz, a fejlesztendő tevékenység pedig az Eütv. szerinti egészségügyi szolgáltatás, amely működési engedélyhez kötött. A felperes a támogatói okiratban vállalta továbbá, hogy a projektet a megvalósítási helyszínen fogja megvalósítani, így a tevékenység nem végezhető bárhol. További megvalósítási helyszínt a támogatói okirat nem tartalmazott, a felperes nem nyújtott be bejelentést a megvalósítási helyszín megváltoztatására vagy módosítására.

Mindezekre figyelemmel mindkét projekt vonatkozásában történt szabálytalanság. A Rendelet 90. § (3) bekezdés b) pontja alapján az elállás a szabálytalanság megállapítása esetén alkalmazandó jogkövetkezmények egyike, amelynek nem feltétele a szerződés szerű magatartásra történő előzetes felhívás. Az elállási jog az alperest a Rendelet 90. § (3) bekezdése, a régi Ptk. 320. § (1) bekezdése alapján is megillette. Hivatkozott továbbá az ÁSZF 7.2.2. pont szerinti elállási jogára. Erre figyelemmel az elállás és a támogatói okirat visszavonása megalapozott és jogszerű, és arányban állt a felperes által elkövetett szabálytalansággal.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000 Ft perköltséget, valamint az államnak az illetékes adóhatóság külön felhívására 1.500.000 Ft illetéket.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes jogelődje, a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség, mint támogató és a felperes, mint kedvezményezett között 2012. március 28. napján GOP-2.1.1-11/A-2012-0149 számú támogatási szerződés jött létre a felperes tevékenységbővítő pályázata elszámolható költségeinek az Európai Regionális Fejlesztési Alapból és hazai központi költségvetési előirányzatból vissza nem térítendő támogatás formájában történő finanszírozása tárgyában. A támogatási szerződés 1. pontjában a felek rögzítették, hogy a szerződés elválaszthatatlan részét képezi és a szerződő felekre kötelező érvényű a szerződés mellékletét képező Pályázati Felhívás és Részletes pályázati útmutató, a szerződés 2.3. pontjában pedig úgy rendelkeztek, hogy a szerződés elválaszthatatlan részét képezi az „Általános Szerződési Feltételek az Új Széchenyi Terv Gazdaságfejlesztési Operatív Program 1., 2. és 3. prioritása, valamint a Közép-magyarországi Operatív Program 1.1., 1.2 és 1.4 intézkedéseinek keretében vissza nem térítendő támogatásban részesített kedvezményezettekkel kötendő támogatási szerződésekhez” (továbbiakban ÁSZF) is. A támogatási szerződés 8.9. pontjában rögzítették, hogy a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a vonatkozó magyar és európai uniós jogszabályok rendelkezései irányadóak.

A támogatási szerződés 3.4. pontjában a felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy a projektet a cím1 hrsz. ... helyszín alatt megvalósítja, és azt a fenntartási időszak alatt ugyanezen a helyen fenntartja/üzemelteti. A szerződésben további megvalósítási helyszín nem került megjelölésre.

A támogatási szerződést a felek 2013. május 28. napján a projekt megvalósítás befejezésének tervezett napja, 2013. július 23. napján a projekt összköltsége és a támogatási összeg vonatkozásában módosították. A projekt összköltségét 37.988.510 Ft-ban, a támogatás mértékét a projekt le nem vonható Áfával számított elszámolható költségének 40%-ában, de legfeljebb 15.195.404 Ft-ban határozták meg.

Az alperes a 2017. január 27. napján kelt, K-2016-GOP-2.1.1-11/A-0243219/305 iktatószámú döntésében a GOP-2.1.1-11/A-2012-0149 azonosító számú projekt vonatkozásában lefolytatott szabálytalansági eljárásban „szabálytalanság történt”

megállapítást tett. Az alperes döntésében a szabálytalanságokat abban állapította meg, hogy a felperes a projekt keretében beszerzett eszközökkel a megvalósítási helyszínen gazdasági tevékenységet nem végzett, a felperes nem rendelkezik megfelelő működési engedéllyel egészségügyi szolgáltatás nyújtására, a pályázatban jelzett fejlesztendő tevékenységet a cégkivonat nem tartalmazza, a bejegyzett tevékenységi körök nem fedik le a projektben vállalt gazdasági tevékenységet, a megvalósítási helyszín fizikailag is alkalmatlan a beszerzett eszközökkel történő egészségügyi szolgáltatások nyújtására, és az „együttműködési megállapodás” néven jegyzett dokumentum alapján az eszközöket előzetes engedély nélkül más is használhatja. A megsértett rendelkezéseket a Pályázati felhívás C.8., C.9. a), b) és bb) pontjában, a Részletes pályázati útmutató C.8.2. a) pontjában, C.8.3. c) pontjában, az ÁSZF 1. 8. bekezdésében, 7.1.3. e) pontjában jelölte meg. Döntésében elrendelte egyúttal a támogatási szerződéstől történő elállást.

A Miniszterelnökség Jogi Ügyekért Felelős Helyettes Államtitkára a JHÁT-JF/865/2 (2017) számú, 2017. május 23. napján kelt döntésében a fenti szabálytalansági döntést, valamint az abban meghatározott jogkövetkezményt a Rendelet 99. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel helybenhagyta. Döntése indoklásában megállapította, hogy az alperes szabálytalansági döntése a szabálytalanság ténye tekintetében megalapozott, a támogatási szerződéstől való elállás arányos és megalapozott jogkövetkezménynek minősül.

Az alperes, mint támogató a 2017. július 14. napján kelt K-2017-GOP-2.1.1-11/A-0253143/305. iktatószámú levelében az ÁSZF 7.2.2. pontjára hivatkozással a kedvezményezett szerződésszegése miatt a támogatást visszavonta és ezzel egyidejűleg elállt a GOP-2.1.1-11/A- 2012-0149. azonosító számú támogatási szerződéstől utalva az ÁSZF 7.2.2 pontjának a) és f) pontjára. Az elálló nyilatkozatban az alperes a szabálytalansági eljárás során megállapított szabálytalanságokra hivatkozott. Felszólította egyúttal a felperest a folyósított 15.195.404 Ft támogatás és annak 1.183.765 Ft összegű ügyleti kamata visszafizetésére.

Az alperes jogelődje, a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség, mint támogató és a felperes, mint kedvezményezett között a 2012. július 26. napján kelt támogatói okirattal GOP-2.1.1-11/A-2012-0748. számú támogatási jogviszony jött létre a felperes eszközfejlesztő pályázata elszámolható költségeinek az Európai Regionális Fejlesztési Alapból és a hazai központi költségvetési előirányzatból vissza nem térítendő támogatás formájában történő finanszírozása tárgyában.

A támogatói okirat 1. pontjában a felek rögzítették, hogy a támogatói okirat elválaszthatatlan részét képezi és a szerződő felekre kötelező érvényű a támogatói okirat mellékletét képező felhívás és útmutató, míg a 2.3. pontjában úgy rendelkeztek, hogy a szerződés elválaszthatatlan részét képezi az „Általános Szerződési Feltételek az Új Széchenyi Terv Gazdaságfejlesztési Operatív Program 1., 2. és 3. prioritása keretében vissza nem térítendő támogatásban részesített kedvezményezettekkel kötendő támogatási szerződésekhez” (továbbiakban ÁSZF) is.

A támogatói okirat 3.4. pontjában a felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy a projektet a cím1 hrsz. ... helyszín alatt megvalósítja, és azt a fenntartási időszak alatt ugyanezen a helyen fenntartja/üzemelteti. A támogatói okiratban további megvalósítási helyszín nem került megjelölésre.

A támogatói okirat 6.2. pontjában a felek akként állapodtak meg, hogy a támogatási jogviszony vonatkozásában a támogatói okirat tartalma, az ÁSZF és a vonatkozó jogszabályok, így különösen az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (Áht.), a 4/2011. (I. 28.) Korm. rendelet és a 368/2011. (XII. 31.) Korm. rendelet (Ávr.) az irányadó.

A támogatói okirat, valamint az ÁSZF a vonatkozó jogszabályok módosításával, illetve új jogi szabályozás bevezetésével minden külön intézkedés nélkül módosul. A támogatói okirat 6.11. pontjában pedig a felek rögzítették, hogy a támogatói okiratban nem szabályozott kérdésekben a vonatkozó magyar és európai uniós jogszabályok rendelkezései az irányadóak.

A támogatói okiratot a felek közös megegyezéssel 2013. szeptember 26. napján a projekt megvalósítás tervezett kezdő időpontja, a projekt megvalósítás befejezésének tervezett napja és a beruházás tárgyának típusa vonatkozásában módosították. Ezt követően a támogatói okirat 2013. október 25. napján a projekt összköltsége és a támogatási összeg vonatkozásában is módosításra került, a projekt összköltségét a felek 40.213.250 Ft-ban, a támogatás mértékét a projekt le nem vonható Áfával számított elszámolható költségének 40%-ában, de legfeljebb 16.085.300 Ft-ban határozták meg.

Az alperes a 2017. január 27. napján kelt, K-2016-GOP-2.1.1-11/A-0242862/305 iktatószámú döntésében a GOP-2.1.1-11/A-2012-0748 azonosító számú projekt vonatkozásában lefolytatott szabálytalansági eljárásban „szabálytalanság történt” megállapítást tett. A szabálytalanságokat abban állapította meg, hogy a felperes a projekt keretében beszerezett eszközökkel a megvalósítási helyszínen gazdasági tevékenységet nem végzett, a felperes nem rendelkezik megfelelő működési engedéllyel egészségügyi szolgáltatás nyújtására, a pályázatban jelzett fejlesztendő tevékenységet a cégekivonat nem tartalmazza, a bejegyzett tevékenységi körök nem fedik le a projektben vállalt gazdasági tevékenységet, a megvalósítási helyszín fizikailag is alkalmatlan a beszerezett eszköz üzemeltetésére, és az „együttműködési megállapodás” néven jegyzett dokumentum alapján az eszközzel más nyújthat szolgáltatást. A megsértett rendelkezéseket a Pályázati felhívás C.8., C.9. a), b) és bb) pontjában, a Részletes pályázati útmutató C.8.2. a) pontjában, az ÁSZF 1. 8. és 7.1.3. e) pontjában jelölte meg. Döntésében elrendelte egyúttal a támogatási szerződéstől történő elállást.

A Miniszterelnökség Jogi Ügyekért Felelős Helyettes Államtitkára a JHÁT-JF/866/2 (2017) számú, 2017. május 23. napján kelt döntésében a GOP-2.1.1-11/A-2012-0748. azonosító számú, „Eszközfejlesztés a B. Bt.-nél” elnevezésű projekt ügyében meghozott fenti szabálytalansági döntést a Rendelet 99. § (1) bekezdés a) pontja alapján helybenhagyta. Döntése indokolásában megállapította, hogy az irányító hatóság döntése a szabálytalanság ténye, valamint az elrendelt jogkövetkezmény tekintetében megalapozott. Az alperes a 2017. július 14. napján kelt K-2017-GOP-2.1.1-11/A-0253142/395. iktatószámú levelében a kedvezményezett szerződésszegése miatt a támogatást és ezzel egyidejűleg a GOP-2.1.1-11/A-2012- 0748. azonosító számú támogatói okiratot is visszavonta, utalva az ÁSZF 7.2.2. a) és f) pontjára. Az elálló nyilatkozatban az alperes a szabálytalansági eljárás során megállapított szabálytalanságokra hivatkozott. Felszólította egyúttal a felperest a folyósított 16.085.300 Ft támogatás és annak 1.080.421 Ft összegű ügyleti kamata visszafizetésére.

A fent megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta.

Kifejtette, hogy a felperes megállapítási keresetének a régi Pp. 123. §-a szerinti feltételei fennállnak, figyelemmel arra, hogy a támogatási összegeket nem fizette vissza, ekként teljesítést nem kérhet. Emellett a jogmegóvás szükségessége is fennáll, figyelemmel arra, hogy a Rendelet 102. § (1) bekezdése alapján a vissza nem fizetett támogatás adók módjára behajtható - külön marasztalásra irányuló peres eljárás indítása nélkül -, így nincs olyan alperes által indítandó per, amelyben a felperes az érdemi védekezése keretében hivatkozhatna az elállás jogszerűtlenségére.

Az ügy érdemi elbírálása kapcsán az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy jelen ügyben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (új Ptk.) 1. §-a és 50. § (1) bekezdése folytán a Polgári Törvénykönyvről szóló 1954. (helyesen 1959.) évi IV. törvény (rég Ptk.) alkalmazandó. támogatási szerződésektől elállt, a támogatói okiratot visszavonta.

Kiemelte, hogy a támogatási szerződés és a támogatói okirat egy, a Ptk.-ban nem nevesített atipikus szerződés, melynek tartalmát egyrészt uniós, másrészt magyar jogszabályok, valamint a támogatási szerződésben és támogatói okiratban meghatározott szerződéses rendelkezések képezik. A szerződés részét képezte az ÁSZF, a Pályázati felhívás, a Részletes pályázati útmutató. A felek között létrejött jogviszony polgári jogviszony, amelyet alátámaszt a Rendelet 2. § 27. és 28. pontja is.

Az elsőfokú bíróság a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az elállás és a támogatói okirat visszavonása jogellenességének megítélésekor van-e mód az annak alapjául szolgáló szabálytalansági eljárásban keletkezett döntések bíróság általi felülvizsgálatára. A felperes részére az alperes szabálytalansági döntésével szembeni jogorvoslat lehetőségét a Rendelet 92. §-a biztosítja. A Rendelet 99. § (4) bekezdése alapján azonban a jogorvoslat során hozott döntés ellen további jogorvoslati kérelem előterjesztésének nincs helye, erre tekintettel a bíróság érdemben nem bírálhatja felül a szabálytalanság tárgyában hozott döntést, csupán azt vizsgálhatja, hogy a szabálytalanság megállapítása esetén az alperes az elállás jogkövetkezményét jogszerűen alkalmazta-e. A csatolt elállási nyilatkozatok alapján megállapította, hogy az alperes az elállását a szerződések részét képező ÁSZF 7.2.2. pontjára alapította, az elállás a felek szerződéses rendelkezésén alapult, függetlenül attól, hogy a Rendelet 35. § (1) bekezdése és 90. § (3) bekezdése is felhatalmazta az alperest az elállásra. Az elállási nyilatkozatokban az alperes a felperesi szerződésszegést a szabálytalansági döntésekben megállapított szabálytalanságokban jelölte meg, és elrendelte az elállás jogkövetkezményének alkalmazását, amelyet a bíróság érdemben nem bírálhatott felül. Az ÁSZF 7.2.2. a) és f) pontja az elállást szerződésszegés esetén, illetve a szabálytalansági eljárás eredményeként teszi lehetővé, és ezen elállás alapjául szolgáló tények bekövetkezése megállapítható volt a szabálytalansági döntések alapján. Az elállás (és az ennek megfelelő visszavonás) a régi Ptk. 320. § (1) bekezdése alapján a szerződést felbontja, így a támogatási szerződés és a támogatói okirat a felek között már nem áll fenn. Erre tekintettel a felperes elsődleges keresete alaptalan volt.

A másodlagos kereset körében kifejtette, hogy jelen eljárásban nem bírálható felül az alkalmazott jogkövetkezmény sem. Ettől függetlenül úgy ítélte meg, hogy a szabálytalansági eljárásban tett szabálytalansági megállapítások alapján a szabálytalanság súlyával arányban álló volt az alperes elállása mindkét jogviszony vonatkozásában. Mindezek alapján a felperes másodlagos keresetét is alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a régi Pp. 3. § (3) bekezdése alapján, mivel jogkérdésben kellett határoznia, nem állt fenn tájékoztatási kötelezettsége. A régi Pp. 3. § (4) bekezdése alapján, mint szükségtelent mellőzte a felperesi törvényes képviselő személyes meghallgatását, valamint Lippai Márton és Barócsai Amarilla tanúkénti kihallgatását.

A felperes pervesztességére tekintettel kötelezte őt a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes részére a képviseletével felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján meghatározott és (6) bekezdés alapján mérsékelt 300.000 Ft jogtanácsosi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. A felperest kötelezte továbbá 1.500.000 Ft illeték megfizetésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes keresetnek megfelelő marasztalását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság „új eljárásra utasítását” indítványozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletét elsődlegesen azért sérelmezte, mert téves volt a bíróság azon álláspontja, mely szerint a Rendelet 99. § (4) bekezdése alapján a szabálytalansági döntéssel szemben további jogorvoslati lehetőség nincs. A szabálytalansági döntés az alperes szerződéssel összefüggő nyilatkozata, így annak jogszerűsége az elállással együtt felülvizsgálható. A hivatkozott Rendelet csak a közigazgatási úton való további jogorvoslatot zárja ki, azt azonban nem, hogy polgári bíróság előtt a szerződéssel összefüggő jognyilatkozatok, így a szabálytalansági döntés ne lenne vitatható.

A régi Pp. 4. § (1) bekezdése alapján más hatóság döntése a polgári bíróságot nem köti, lehetősége van az abban megállapított tényállás felülvizsgálatára és eltérő értékelésre is. Ez a rendelkezés érvényesül a közigazgatási perekben is, amelynek kapcsán hivatkozott az EH2005. 1257. számú döntésben foglaltakra. Rámutatott arra, ha a szerződésszegő elállásra okot adó magatartást a bíróság eltérően nem minősíthetné, úgy ebben az esetben az elállás jogszerűségének bíróság előtti vitatása értelmét vesztené. Ez pedig sértené az Alaptörvény XVIII. cikkét, mely szerint mindenkinek joga van a bíróság előtti eljáráshoz.

A szabálytalansági döntések kapcsán kifejtette, hogy a felperes által végzett tevékenységhez engedély nem volt szükség. Az, hogy a gépek orvostechnikai eszközök követelményét is teljesítették, nem jelenti azt, hogy azok engedélyköteles egészségügyi szolgáltatásra használhatóak. A felperes ezeket a gépeket sporttevékenység kiegészítésére hasznosította, engedélyköteles tevékenységet nem kívánt fejleszteni, pályázatát sem ennek érdekében adta be.

A pályázatban megjelölt egészségügyi ellátás bárhol gyakorolható, ahhoz külön rendelő létesítése nem szükséges. Az eszközök a felperes telephelyén fellelhetőek voltak, olyan mobileszközökről van szó, amelyek a telephelytől eltérően máshol is üzemeltethetőek. Az eszközt üzemeltető személyek a felperes megbízottjai voltak, az eszközök más használatába nem kerültek. A felperes a régióban belül üzemeltette ezen eszközöket, tevékenysége ténylegesen bővült, versenyképességét növelte azzal, hogy az eszközök hasznosításával árbevételt realizált. A projekt megvalósításával sem a hazai költségvetés, sem Magyarország pénzügyi érdekei nem sérültek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Kiemelte, hogy helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy a szabálytalansági eljárások kapcsán hozott döntések bíróság általi felülvizsgálatára nincs mód a Rendelet 92. § (1) bekezdése, 94. § (1) bekezdése, 97. § (1) bekezdése és a 99. § (4) bekezdése alapján. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság csak az elállás jogszerűségét vizsgálhatta. A körülmények mérlegelése alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes elállása és a támogatói okirat visszavonása nem jogellenes, az a felperessel szemben nem hatálytalan, és a jogkövetkezmények arányban állnak a felperes által elkövetett szabálytalanságok súlyával. Egyebekben az elsőfokú eljárásban előterjesztett nyilatkozatait fenntartotta.

A másodfokú perköltség igényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján terjesztette elő, figyelemmel a régi Pp. 67. § (1) bekezdés i) pontjában és a (2) bekezdésében foglaltakra. Bejelentette, hogy az alperes az illethekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján mint költségvetési

szerv teljes személyes illetékmentességet élvez.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást nagyrészt helyesen állapította meg, érdemi döntésével a másodfokú bíróság is egyetértett, de részben eltérő indokok miatt.

A tényállás megállapítása körében a másodfokú bíróság az alábbiakkal pontosítja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. A felperes mindkét támogatási jogviszony tekintetében elmulasztotta a tevékenységi kör bejelentését a NAV és az illetékes cégbíróság felé, továbbá nem jelezte az alperesnek a székhelytől eltérő felhasználást. Ezeket a tényeket a felperes maga sem tette vitássá az eljárásban (keresetlevél 8. oldal 1. bekezdés).

A másodfokú bíróság a felperes előadása (17. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal 3. bekezdés), az ellenőrzési jegyzőkönyv, valamint a támogatási szerződés és a támogatói okirat 3.4. pontja alapján azt is megállapította, hogy a felperes a projekteket nem kizárólagosan a **cím1** hrsz. ... alatti helyszínen működtette, ennek ellenére a támogatási szerződésben és a támogatói okiratban további megvalósítási helyszínt nem jelölt meg.

A másodfokú bíróság azt is megállapította, hogy a felperes az alperes engedélye nélkül az eszközöket más személy használatába is adta. Erre vonatkozóan a felperes a 17. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldalán úgy nyilatkozott, hogy együttműködési megállapodás keretében más is használta az eszközöket. A felperes által csatolt, 2012. március 19. napján kelt megbízási szerződés tartalma szerint az eszközök használatára, hasznosítására irányuló szerződés. A megbízási folytán az eszközök más személy használatába kerültek, azt nem a felperes használta.

Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntése érdemben ugyan helytálló, azonban az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltaktól részben eltérő indokok miatt.

Arra helyesen utalt az elsőfokú bíróság, hogy a régi Pp. 123. §-a szerint a megállapítási kereset feltételei fennállnak, és a felek közötti jogviszony jellegét illetően is helyesen utalt arra, hogy a felek között egy, a régi Ptk.-ban nem nevesített atipikus szerződés jött létre, melynek tartalmát egyrészt az uniós és magyar jogszabályok, másrészt a támogatási szerződésben és támogatói okiratban meghatározott rendelkezések határozzák meg. A szerződés rendelkezéseinek tekintendők az ÁSZF-ben, a Pályázati felhívásban, és a Részletes pályázati útmutatóban foglaltak is. Arra is helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a szabálytalansági eljárásban keletkezett döntések bíróság általi felülvizsgálatára a Rendelet 99. § (4) bekezdése értelmében nincs lehetőség.

Abban azonban tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a régi Ptk. 320. § (1) bekezdése szerinti elállás kapcsán nem vizsgálta, hogy az elállás alapjául szolgáló okok valósak-e és alkalmasak-e az elállás jogszerűségének alátámasztására. Mivel az elállási nyilatkozatokban az alperes a felperes szerződésszegő magatartásait a szabálytalansági döntésekben megállapított szabálytalanságokban jelölte meg, úgy az elállás jogszerűségének vizsgálata során is a felperes ezen szerződésszegő magatartásait kellett vizsgálni.

Az ÁSZF 7.2.2. a) pontja szerint az elállás alapjául szolgál a 7.1. pontban írt szerződésszegés, kivéve, ha jogszabály, a szerződés vagy az ÁSZF a szerződésszegéshez más jogkövetkezményt fűz. A kedvezményezett általi szerződésszegésnek minősül a 7.1.3. b) pontja alapján, ha a kedvezményezett nem tesz eleget, illetve határidőben nem tesz eleget a szerződésben, ÁSZF-ben vagy jogszabályban foglalt tájékoztatási, bejelentési, nyilatkozattételi, információszolgáltatási és egyéb együttműködési kötelezettségének.

Azt a felperes sem vitatta, hogy a cégbíróság és a NAV felé a tevékenységét nem jelentette be, így

ezen kötelezettségét megszegte, csak arra kívánt hivatkozni, hogy az nem alapozza meg az elállást. Az ÁSZF 7.1.3. b) pontja, valamint a 7.2.2. a) pontja alapján azonban önmagában ezen szerződésszegés is megalapozhatja az elállást.

Ezen túl a felperes a projekt fenntartási időszakára előírt kötelezettségeit sem teljesítette a 7.1.3. e) pont alapján, mivel a támogatási szerződésben és támogatói okiratban foglalt 3.4. pont szerint nem kizárólag a **cím1** hrsz. ... alatt valósította meg a projektet, illetve a fenntartási időszak alatt nem kizárólag ezen a helyen üzemeltette a gépeket, további megvalósítási helyszínt nem jelentett be, erre az alperestől engedélyt nem kért. Ez a szerződésszegés szintén önmagában megalapozta a 7.2.2. a) pontja alapján az elállást.

A felperes szerződésszegést követett el, amikor nem teljesítette a Pályázati felhívás C. 8. pontjában írt fenntartási és üzemeltetési kötelezettségét. Az eszközöket más személyek működtették, azt nem a társaság végezte. Ebből a szempontból irreleváns, hogy a működtetést megbízási szerződés, avagy együttműködési megállapodás keretében adta a felperes más használatába. Ezen szerződésszegés szintén önmagában megalapozza az ÁSZF 7.2.2. a) pontjában foglalt elállást.

A fentiek alapján a régi Ptk. 320. § (1) bekezdése szerint az alperes a szerződésnél fogva elállásra volt jogosult. A jogviszony jellegéből adódóan elállásnak minősült a támogatói okirat visszavonása is az ÁSZF 7.2.2. pontja értelmében.

A régi Ptk. 320. § (1) bekezdése alapján az elállás a szerződést felbontotta, a felek között támogatási jogviszony már nem áll fenn, ezért érdemben helyesen döntött az elsőfokú bíróság akkor, amikor a felperes elsődleges keresetét elutasította.

Mivel a felsorolt szerződésszegések önmagukban is megalapozták az elállást, így a felperes nem hivatkozhat arra, hogy a Rendelet 90. § (4) bekezdése értelmében a jogkövetkezmény nem igazodik a szabálytalanság súlyához. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság érdemben helyesen döntött akkor, amikor a felperes másodlagos keresetét is alaptalannak találta.

A másodfokú bíróság az elállásban hivatkozott egyéb szerződésszegési okokat már nem vizsgálta, mivel egyrészt azok vizsgálatához külön szakértői bizonyításra lett volna szükség (egészségügyi ellátás, illetőleg egészségügyi szolgáltatás meghatározása), másrészt ezen magatartásokon kívül is több olyan szerződésszegést követett el a felperes, amelyek önmagukban is megalapozták az elállás jogszerűségét.

A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp.253.§ (2) bekezdése alapján - részben eltérő indokolással - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a régi Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperes részére a képviselőtével felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), valamint (5) és (6) bekezdése szerinti jogtanácsosi munkadíj megfizetésére. A jogtanácsosi munkadíjat a kifejtett ügyvédi tevékenység (a jogtanácsos által készített fellebbezési ellenkérelem és a másodfokú tárgyaláson történő részvétele) figyelembevételével állapította meg. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes köteles megfizetni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2018. október 10.

Dr. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k.
előadó bíró

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő